

nu synes, at der var en moralsk Forpligtelse til at levere Kjøbmændene de Bevillinger tilbage, som de havde indleveret til Raskation under den bestemte Forudsætning, at Afgiften ikke skulde forhøjes, men dette skete imidlertid ikke. Sagen kom herved til Rigsdagen, og der blev ført en lidelig Forhandling om den i Folkethinget i Samlingerne 1875—76. Der blev da her givet en meget overdreven Skildring af Drukkeffekten derovre. Der blev blandt Andet sagt, der var Exempler paa, at naar Færingerne kom fra Fiskeri, kastede de den fangede Fisk ved Strandbredden og gik ind til Kjøbmanden ved Landingsstedet og berusede sig samt bleve siddende der saa længe, at Fiskene, som de havde lagt fra sig paa Land, vare blevne bortførte af Bølgerne, da Floden kom. Dette gav saa Anledning til, at et Medlem af Flertallet mente, at Brændevinen da maatte betragtes paa Færøerne paa samme Maade, som Aldvandet blandt Indianerne. Men jeg skal tillade mig fra denne Plads at modsig disse Udtalelser. De ere i høi Grad overdrevne. Jeg skal saa meget mere modsig denne Skildring, da jeg veed, at man paa Færøerne sætter Pris paa, at den bliver modsagt her i Folkethinget. Tilstanden kunde være sørgelig og forfæret nok, om den ikke var saa ravgal, desuagtet var der naturligvis al Grund til at søge at faae Brændevinsdrifkeriet paa Færøerne indskrænket saa meget som mulig. Til alt Held nægtede Folkethinget at gaa ind paa den høie Afgift, og det er min Mening, at Folkethinget derved har gjort Færøerne et stort Gode. Uagtet jeg selvfølgelig maa holde paa Lagthingets Indflydelse og meget vil ønske, at saa vel Regjeringen som Rigsdagen i Reglen vil følge Lagthinget, maa jeg dog sige, at ved denne Leilighed var det godt, at Lagthingets Forslag blev forkastet. Det er min Overbevisning, at det Meste af det, der i den forløbne Tid er blevet gjort ved de Skridt, man har forsogt for at faae Brændevinsdrifkeriet indskrænket paa Færøerne, vilde ikke være opnaaet, man vilde ikke være kommen halvt saa langt, hvis Afgiften var blevet forhøiet. Som sagt, siden 1875 er Forbruget af Brændevin paa Færøerne blevet formindsket i høi Grad. Det er lykkeligvis os ad Friwillighedens Veie at faae adskillige Brændevinshandlere neblagte, og nu er Brændevinshandelen indskrænket til de tre største Handelspladser, nemlig til Thorshavn, Trangesvaag paa Søndø og Vaag i Nordøerne. Den sidste Brændevinshandel udenfor de tre store Handelspladser ophørte i sidstafvigte Sommer, og paa de Steder, hvor Brændevin sælges, vortes der temmelig

ihærdigt af Totalafholdsekskaber, som gjøre megen Nytte deroppe. I 1882 udarbejdede imidlertid Lagthinget et nyt Forslag, sigtende til yderligere at fremme Vedrueligheden, og det var for en stor Del baseret paa Folkethingsudvalgets Betænkning af 1875. Dette Forslag blev af Regjeringen forelagt for Rigsdagen i Aarene 1882, 1883 og 1884, men det blev ikke gennemført og kaldt den sidste Gang her i Folkethinget for den bekjendte Dagsorden af 8de November 1884, uagtet jeg privat besværgte mig for at berede det en blidere Skjæbne. Det Forslag, som jeg her har tilladt mig at indbringe, er i § 1 forskjelligt fra det Lovforslag, som Regjeringen tidligere har forelagt; det skal jeg nærmere komme ind paa ved Sagens 1ste Behandling, de andre fem Paragrafer ere ordret i Overensstemmelse med det af Regjeringen tidligere fremsatte Forslag. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget til Thingets Velvilje.

Formanden (Berg): Exemplarer af det saaledes forelagte Forslag ville blive ombedte.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Folkethingsmanden for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Steenstrup) forelægger: Forslag til Lov om Ophævelse af Halvprocentafgiften ved Kjøb og Salg af faste Eiendomme.

Forslagsstilleren (Steenstrup): Det er saa ofte gjentaget her i Thinget af Finantsministren, at Ingen kan være uvidende derom, at han holder paa de gamle Statter, hvor urimelige de end ere. Man kan saaledes være sikker paa, at saa længe den nuværende Regjering sidder ved Roret, faae vi ingen ordinær Lov om Afskaffelsen af gamle Statter, og skulde vi faae en Provisorisk Epidemilov, kunne vi heller ikke vente, at den vil gaa i denne Retning. Jeg skal saaledes villig indrømme, at Ministeriet har forberedt Jordbunden godt for et fremtidigt Ministerium til i Lø af Folkethinget at afskaffe en hel Del for Demokratiet ubelagte gamle Statter. Naar man ser hen til disse gamle Statter, er der en, som falder særlig i Dine, og det er Halvprocentafgiften fra 1810, som foruden ved andre Leiligheder navnlig forelægges, hver Gang en fast Eiendom i Handel og Wandel gaar over fra den ene Eier til den anden. Denne Skat er tillige med en Del andre indført i 1810 af Hensyn til